

ОСТРИЕТО НА АСАСИНА

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Assassin's Blade*

Assassin and the Pirate Lord Copyright © Sarah J. Maas 2012

Assassin and the Healer Copyright © Sarah J. Maas 2013

Assassin and the Desert Copyright © Sarah J. Maas 2012

Assassin and the Underworld Copyright © Sarah J. Maas 2012

Assassin and the Empire Copyright © Sarah J. Maas 2012

Map copyright © Kelly de Groot 2012

This translation of *Assassin's Blade* is published by EGMONT BULGARIA by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

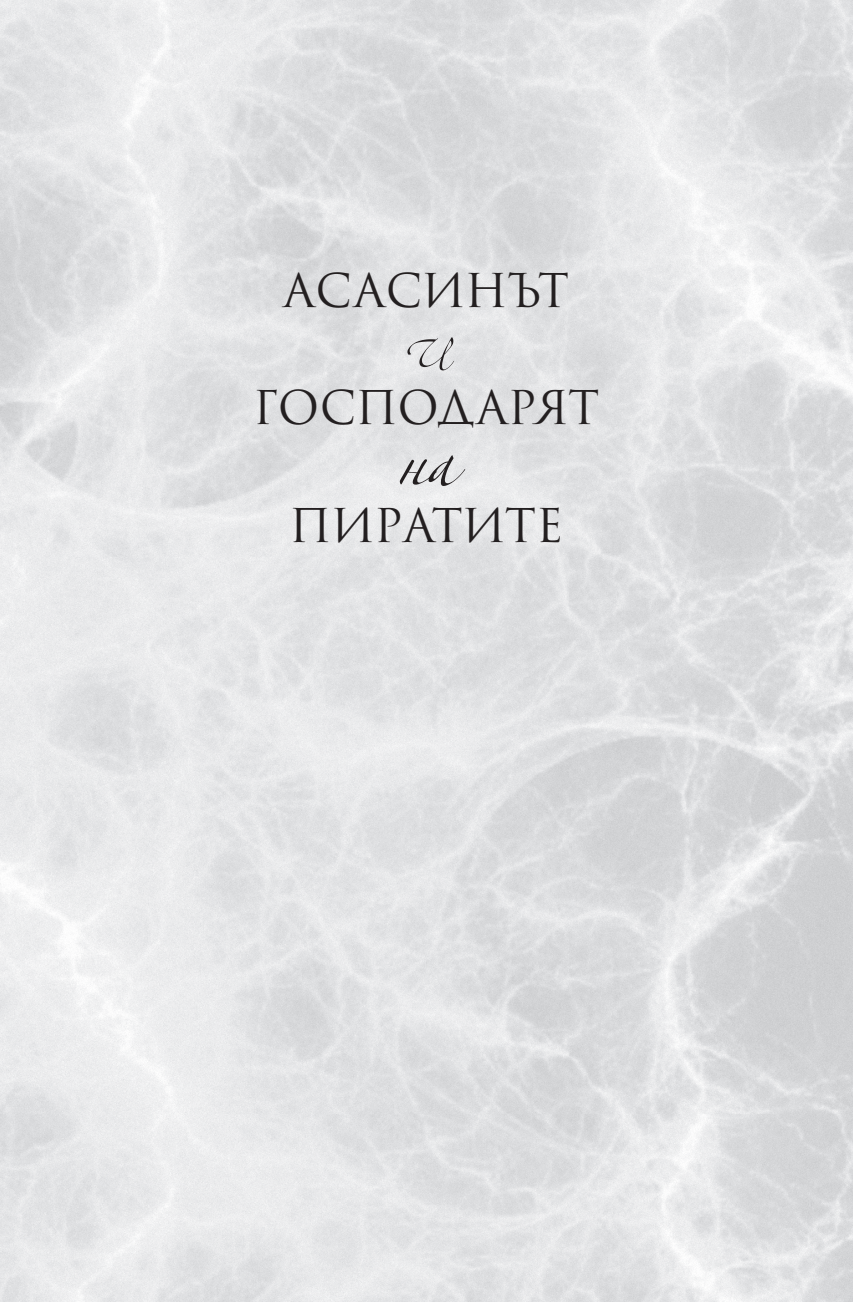
Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2064-5

Това е за феноменалния екип на издателство „Блумсбъри“:
благодаря ви, че сбъднахте мечтите ми.
Както и за невероятната и съобразителна Маргарет,
моя редактор: благодаря ти, че повярва в Селена
от първата страница.

→ СЪДЪРЖАНИЕ ←

АСАСИНЪТ И ГОСПОДАРЯТ НА ПИРАТИТЕ	11
АСАСИНЪТ И ЛЕЧИТЕЛКАТА	91
АСАСИНЪТ И ПУСТИНЯТА	131
АСАСИНЪТ И ПОДЗЕМНИЯТ СВЯТ	243
АСАСИНЪТ И ИМПЕРИЯТА	353

The background of the entire page is a light-colored marbled paper with a complex, organic pattern of veins in shades of grey and white, resembling stone or biological tissue.

АСАСИНЪТ
и
ГОСПОДАРЯТ
на
ПИРАТИТЕ

⇨ 1 ⇩

Селена Сардотиен се облегна назад в стола си в съвещателната зала на Асасинската крепост.

– Минава четири сутринта – заяви, оправяйки диплите на пурпурния си копринен халат и кръстосвайки голите си крака под дървената маса. – Дано да е важно.

– Ако не беше чела цяла нощ, вероятно нямаше да си толкова уморена – срязва я младият мъж от отсрещната страна на масата.

Тя не му обърна внимание и огледа другите четирима присъстващи в подземната зала.

Всичките бяха мъже, доста по-възрастни от нея и не особено склонни да срещнат погледа ѝ. По гръбнака ѝ плъзна ледена тръпка, която нямаше нищо общо с хладното течение в стаята. Селена зачопли добре поддържаните си нокти и стегна лицето си в равнодушно изражение. Петимата асасини, събрани около дългата маса, с нея включително, бяха петима от седемте най-доверени съратници на Аробин Хамел.

Срещата безспорно беше важна. Селена го осъзна още в мига, в който една прислужница почука на вратата ѝ и ѝ предаде да слезе в подземната зала, без да се бави с обличане. Извикаше ли те Аробин, никога не биваше да го караш да чака. За щастие, спалното ѝ облекло по нищо не отстъпваше на дневния ѝ гардероб – дори по цена. Въпреки това фактът, че беше на шестнайсет и се намираще в стая, пълна с мъже, я накара внимателно да следи деколтето на халата си. Красно-

тата ѝ беше оръжие, и то добре обгрижвано, но понякога я правеше уязвима.

Аробин Хамел, кралят на асасините, седеше удобно на челното място и кестенявата му коса сияеше под светлината на стъкления полилей. Сивите му очи срещнаха нейните и той сбърчи чело. Сигурно се дължеше на среднощния час, но Селена можеше да се закълне, че господарят ѝ изглежда преbledнял. Коремът ѝ се сви.

– Заловили са Грегори – обяви накрая Аробин. Е, това обясняваше защо един човек отсъстваше от срещата. – Мисията му се оказа капан. И сега е пленник в кралската тъмница.

Селена въздъхна през носа си. Заради *това* ли я бяха събудили? Тя потупа с пантоф по мраморния под.

– Уреди да го убият тогава – подхвърли.

И бездруго никога не бе харесвала Грегори. Когато беше на десет, нахрани коня му с бонбони, а той запрати кинжал по главата ѝ. Тя го хвана, разбира се, и оттогава Грегори носеше белег на бузата си от ответния удар.

– Да убият Грегори? – учуди се Сам, младият мъж, седнал отляво на Аробин, където обикновено стоеше Бен, помощникът на Аробин.

Селена отлично знаеше какво мисли Сам Кортланд за нея. Наясно беше още от детските им години, когато Аробин я взе под крилото си и обяви нея – а не Сам – за своя наследница. Оттогава той всячески се опитваше да я спъне. Дори сега, на седемнайсет години, с една повече от нейните, Сам не забравяше, че винаги ще си остане вторият.

Селена настръхваше, като го гледаше на мястото на Бен. Бен, който вероятно щеше да го удуши с голи ръце за подобно своеволие. Хрумна ѝ да му спести силите и да удуши Сам вместо него.

Отмести поглед към Аробин; защо *той* го допускаше на мястото на Бен? Лицето на Аробин, все така красиво, независимо от прошарените му коси, си оставаше непроницаемо.

Селена мразеше неразгадаемата му маска главно защото тя самата още се бореше с контрола върху изражението си – и с избухливия си нрав.

– Щом са го заловили – провлачи тя, отмятайки назад кичур от дългата си златиста коса, – протоколът е ясен: наш човек трябва да се промъкне в двореца и да сложи отрова в храната му. Не е нужно да умира в мъки. – Добави, щом зърна, че мъжете около нея се напрегнаха. – Просто трябва да го обезвредим, преди да се е разприказвал.

Което по всяка вероятност щеше да се случи, след като беше пленник в кралската тъмница. Повечето престъпници, попаднали там, никога не излизаха. Не и живи. Нито пък в разпознаваем вид.

Местоположението на Асасинската крепост беше строго пазена тайна – тайна, която и тя самата бе обучена да къта до гроб. Но дори да разкриеше пред някого, едва ли щеше да ѝ повярва, че изтънченото имение на престижна улица в Рифтхолд беше дом на най-великите асасини в света. С други думи, криеха се пред очите на всички, и то в центъра на столицата.

– А ако вече е проговорил? – предизвика я Сам.

– Ако вече е проговорил – отвърна невъзмутимо тя, – просто ще убием всички, чули думите му. – Тя стрелна насреща му тъничката си усмивчица, с която неизменно успяваше да го подразни, и кафявите очи на Сам просветнаха. После се обърна към Аробин. – Но нямаше нужда да ни изкарваш от леглата, за да вземеш това решение. Вече си дал заповедта, нали?

Аробин кимна със стиснати устни. Сам преглътна възржението си и извърна поглед към пращящата камина до масата. Светлината от огъня облече в светлини и сенки меките, изящни линии на лицето му – лице, за което говореха, че можело да му докара цяло състояние, ако бе последвал стъпките на майка си. Но преди да умре, тя бе решила да го остави при асасините вместо при куртизанките.

Спусна се тишина, а когато Аробин вдиша дълбоко, звукът изпълни ушите ѝ като силен тътен. Нещо не беше наред.

– Какво друго? – попита тя, привеждайки се напред.

Останалите асасини забиха поглед в масата. Каквото и да се беше случило, всички те знаеха. Но защо господарят ѝ не беше уведомил първо нея?

Сребристите очи на Аробин се превърнаха в стомана.

– Убили са Бен.

Селена вкопчи ръце в страничните облегалки на стола си.

– Какво? – смая се тя. *Бен!* Бен, вечно усмихнатият асасин, който я обучаваше не по-рядко от самия Аробин. Бен, който някога бе излекувал счупената ѝ дясна ръка. Бен, седмият и последен член на вътрешния кръг на Аробин. Едва трийсетгодишен. Селена оголи зъби. – Как така са го убили?

Аробин се взря в нея и по лицето му пробяга тъга. Той самият беше с пет години по-възрастен от Бен и бе израснал с него. Бяха се обучавали заедно; Бен му беше помогнал да се превърне в безспорния крал на асасините и никога не се оплакваше от второто си място в йерархията. Гърлото ѝ се стегна.

– Възложих мисията на Грегори – обясни тихо Аробин. – Не знам защо Бен се е намесил. Нито кой ги е предал. Намерили тялото му до портите на двореца.

– При теб ли е? – попита тя.

Трябваше да го види, да го зърне за последно, да разбере как е загинал, колко пъти го бяха ранили.

– Не – отговори Аробин.

– Защо не, по дяволите?

Юмруците ѝ се свиваха и разпускаха.

– Защото мястото гъмжеше от стражи и войници! – избухна Сам и тя извърна глава към него. – Според теб как научихме?

Аробин беше изпратил Сам да разузнае защо Бен и Грегори ги няма?!

– Ако бяхме отмъкнали тялото му – додаде Сам, необезпокояван от острия ѝ поглед, – щяхме да ги доведем право в крепостта.

– Вие сте асасини – изръмжа му тя. – Би *трябвало* да сте способни да отмъкнете едно тяло, без да ви видят.

– Ако беше там, щеше да постъпиш по същия начин.

Селена избута стола си назад толкова силно, че го преобърна.

– Ако бях там, щях да ги *избия до крак*, за да взема тялото на Бен!

Тя удари с длани по масата и чашите издрънчаха.

Сам скочи на крака и хвана дръжката на меча си.

– О, чуй се само! Разпореждаш се, все едно *ти* ръководиш гилдията. Но не бързай, Селена. – Той поклати глава. – Не бързай.

– *Достатъчно* – озъби се Аробин, ставайки от стола си.

Селена и Сам не помръднаха. Никой от другите асасини не се обади, макар че до един държаха оръжията си. Виждаше бе с очите си как протичат сбиванията в крепостта; останалите мъже бяха готови да извадят оръжията си колкото за своя собствена сигурност, толкова и за да попречат на двама им със Сам да се наранят сериозно един друг.

– Казах *достатъчно*.

Ако Сам направеше и стъпка към нея, ако вдигнеше меча си и с част от сантиметъра, скритият в халата ѝ кинжал щеше да намери своето ново убежище във врата му.

Аробин реагира пръв, сграбчи брадичката на Сам и го принуди да погледне към него.

– Обуздай се или аз ще го сторя, момче! – процеди той. – Глупаво е да се заяждаш с нея точно тази вечер.

Селена преглътна отговора си. Можеше да се справи със Сам и тази вечер, както и всяка друга. Стигнаше ли се до бой, щеше да го надвие – винаги го надвиваше.

Сам обаче пусна дръжката на меча си. След секунда Аробин освободи лицето му, но не се отдалечи. Сам заби поглед в пода и отиде в далечния край на съвещателната зала, където скръсти ръце и се облегна на каменната стена. И там

можеше да го достигне – едно движение на китката, и от гърлото му щеше да рукне кръв.

– Селена – подхвана Аробин и гласът му проехтя в притихналата стая.

Достатъчно кръв бе пролята тази вечер; нямаше нужда от още един мъртъв асасин.

Бен. Бен вече го нямаше и повече никога нямаше да го срещне по коридорите на крепостта. Нямаше да излекува травмите ѝ с хладните си, ловки ръце, да я разсмее с шега или с някой от мръсните си вицове.

– Селена – повтори предупредително Аробин.

– Спокойна съм – озъби му се тя.

Завъртя врат и прокара ръка през златистата си коса. После отиде до вратата, но спря на прага.

– За ваше сведение – рече на всички в стаята, ала без да откъсва очи от Сам, – ще взема тялото на Бен. – По челюстта на Сам потрепна нервен мускул, въпреки че имаше благодарумието да не отвърща на погледа ѝ. – Но не очаквайте да ви отдам същата чест, когато дойде и вашето време.

С тези думи се завъртя на пета и изкачи витото стълбище към имението над тях. Петнайсет минути по-късно никой не я спря, когато излезе през портата и пое по смълчаните улици на града.

⇐ 2 ⇒

Два месеца, три дни и около осем часа по-късно часовникът върху полицата над камината отбеляза пладне със звън. Капитан Ролф, Господарят на пиратите, закъсняваше. Е, да, същото важеше за Селена и Сам, но Ролф нямаше оправдание – не и при положение, че вече изоставаха с два часа от графика. И че срещата беше в *неговия* кабинет.

Пък и вината за закъснението не беше *нейна*. Все пак не можеше да управлява ветровете, а плашливите моряци цяла вечност захождаха към архипелага на Мъртвите острови. Не ѝ се мислеше с колко злато ги беше подкупил Аробин, за да проникнат в сърцето на пиратските територии. Но Заливът на Черепа се намиреше на остров, така че нямаша голям избор по отношение на транспорта.

Селена, скрита зад прекалено дебела черна пелерина, туника и абаносова маска, стана от креслото пред бюрото на Ролф. Как смееше да я кара да чака! Отлично знаеше защо са дошли.

Три асасини бяха загинали от пиратски ръце и Аробин я изпращаше като свой кинжал да извлече отплата, за предпочитане дващест и четири каратова, заради загубата, която трите смъртни случая щяха да костват на Гилдията на асасините.

– За всяка минута чакане – обърна се Селена към Сам с приглушени, смекчени от маската думи – добавям по още десет златни монети към дълга му.

Сам, който не криеше красивите си черти под маска, скръсти ръце и се намръщи.

– Нищо подобно. Писмото на Аробин е запечатано и ще си остане така.

Той присви кафявите си очи насреща ѝ.

Никой от двамата им не беше особено щастлив, когато Аробин им съобщи, че Сам ще придружава Селена до Мъртвите острови. Особено след като тялото на Бен – което Селена *наистина* бе върнала в крепостта – лежеше в гроба едва от два месеца. Болката от загубата му далеч не се беше разсеяла.

Менторът ѝ нарече Сам придружител, но Селена знаеше каква е истинската му мисия: на куче пазач. Като че би ѝ хрумнало да безчинства на срещата с Господаря на пиратите от Ерилея. Та това бе неповторим шанс! Въпреки че малкият планински остров и порутеното пристанищно градче досега не ѝ правеха особено впечатление.

Очаквала бе имение като Асасинската крепост или поне укрепен, дървен замък, но вместо това Господарят на пиратите обитаваше горния етаж на доста подозрителна кръчма. Таванът беше нисък, дървеният под скърцаше, а задушната стаичка и непоносимият зной на южните острови я караха да се поти като прасе под дрехите си. Ала неудобството си струваше: докато крачеха през Залива на Черепа, всички глави се обръщаха подире ѝ – веещата се черна пелерина, изтънчените черни дрехи и маската я превръщаха в мрачна сянка. Мъничко страхопочитание винаги беше от полза...

Селена отиде до дървеното бюро, взе лист хартия с покритите си с черни ръкавици пръсти и го обърна, за да прочете съдържанието му. Синоптичен дневник. Колко скучно.

– Какви ги вършиш?

Тя вдигна друг лист.

– Щом Негово Пиратско Величество не си е направил труда да разчисти заради нас, не виждам защо да не хвърля едно око.

– Ще пристигне всеки момент – изсъска Сам.

Тя грабна някаква разгърната карта и огледа точките и другите символи по бреговата линия на континента им. Нещо малко и кръгло проблесна под картата и тя го пхна в джоба си, преди Сам да е забелязал.

– О, я стига! – смъмри го, отваряйки сандъка до съседната стена. – С тоя разскърцан под ще го чуем от километър. – Сандъкът беше препълнен със свитъци, писарски пера, монети и няколко шишета много старо и доста скъпо наглед бренди. Тя извади една бутилка и разклати кехлибарената течност на слънчевата светлина, проникваща през малкия кръгъл прозорец. – Питие?

– Не – озъби ѝ се Сам и се извъртя в стола си така, че да наблюдава вратата. – Върни го на мястото му. *Веднага!*

Тя килна глава, разлюля брендито още веднъж в кристалната му бутилка и я остави. Сам въздъхна. Селена пък се ухили под маската си.

– Едва ли е много успешен пиратски господар – подхвана тя, – щом има *такъв* кабинет.

Селена се плъсна в грамадното кресло зад бюрото, изтръгвайки приглушен вик на възмущение от Сам, и се зае да преравя счетоводните книги и хвърчащи документи на Ролф. Почеркът му беше сбит и почти нечетлив, а подписът му – просто комбинация от няколко завъртулки и остри върхове.

Не знаеше какво точно търси. Вирна вежди, мярвайки лист лилава парфюмирана хартия, подписана от жена на име Жаклин. Облегна се назад в креслото, качи крака върху бюрото и зачете писмото.

– Дявол да го вземе, Селена!

Тя отново вдигна вежди, но се сети, че Сам няма как да види. Маската и облеклото бяха необходима предпазна мярка, която ѝ помагаше да запази самоличността си в тайна. Всъщност всички асасини на Аробин бяха положили клетва да не разкриват коя е – дори при страшни мъчения и евентуална смърт.

Селена изпудфтя, макар че дъхът ѝ просто затопли още повече тясното пространство зад маската. Единственото нещо,

което светът знаеше за Селена Сардотиен, асасина на Адарлан, беше, че е от женски пол. А тя държеше да си остане така. Как иначе щеше да се разхожда по широките булеварди на Рифтхолд и да се явява на важни приеми, представяйки се за чуждестранна благородница? И колкото и да ѝ се щеше Ролф да се възхити на прелестното ѝ лице, трябваше да признае, че дегизировката ѝ придаваше допълнителна внушителност, особено когато маската изопачаваше гласа ѝ, превръщайки го в гърлено ръмжене.

– Върни се на стола си.

Сам посегна да хване меча, който не беше на мястото си. Стражите на входа на странноприемницата бяха събрали оръжията им. Естествено, никой от тях не подозираше, че Сам и Селена са оръжия сами по себе си. Можеха да убият Ролф също толкова лесно с голи ръце, колкото и с мечове.

– Иначе ще ме нападнеш? – Тя хвърли любовното писмо върху бюрото. – Нещо ми подсказва, че това не би направило добро впечатление на новите ни познайници.

Тя склочи ръце зад главата си и отправи поглед към тюркоазеното море, надничачо измежду рухналите сгради на Залива на Черепя.

Сам се надигна леко от стола си.

– Просто се върни на мястото си.

Селена врътна очи, въпреки че той не можеше да види жеста ѝ зад маската.

– Прекарах десет дни на кораб. Защо да седя в оня неудобен стол, при положение че този ми допада много повече?

Сам изръмжа. Но преди да смогне да каже друго, вратата се отвори.

Той замръзна, а Селена просто кимна за поздрав на капитан Ролф, Господаря на пиратите.

– Радвам се, че се чувстваш като у дома си.

Високият тъмнокос мъж затвори вратата след себе си. Смел ход, като се имаше предвид кой седеше в кабинета му.

Селена остана в луксозното кресло. Е, *капитанът* определено не изглеждаше така, както бе очаквала. Рядко се случваше нещо да я изненада, но... беше си го представяла малко по-мърляв и далеч по-буен. Толкова истории беше слушала за дивите приключения на този мъж – слаб, но не кльощав, добре облечен, но не изтупан, и вероятно под трийсетгодишен, че ѝ беше трудно да повярва, че това е легендарният пират. Може би и той пазеше самоличността си в тайна от враговете си.

Сам се изправи и се поклони леко.

– Сам Кортланд – представи се вместо поздрав.

Ролф му подаде ръка и Селена огледа татуираните му пръсти и длани, докато стискаше едрата ръка на Сам. Картата – това беше митичната карта, заради чието увековечаване върху кожата му бе продал душата си. Картата на световните океани – картата, която се изменяше, за да показва бури, врагове... и съкровища.

– Ти явно не се нуждаеш от представяне – обърна се към нея Ролф.

– Не. – Селена се облегна още по-назад в креслото му. – Ни най-малко.

Ролф се засмя и по смуглото му лице се разля крива усмивка. Той пристъпи към сандъка, позволявайки ѝ да го огледа още по-добре. Широки плещи, високо вирната глава, небрежната грация на човек, съзнаващ, че разполага с най-голяма власт сред околните. Даже не носеше меч. Поредният смел ход. И мъдър, като се вземеше под внимание, че двамата със Сам лесно можеха да използват собственото му оръжие срещу него.

– Бренди? – предложи той.

– Не, благодаря – отказа Сам.

Сетне впери непоколебим поглед в Селена, за да я подтикне да свали краката си от бюрото на Ролф.

– А ти с тази маска – продължи Ролф – едва ли ще можеш да пиеш. – Той наля бренди само на себе си и погълна голяма

гълтка. – Сигурно завираш от жега под всичките тези дрехи.

Селена свали краката си на земята и плъзна длани по извития ръб на бюрото му, разпервайки ръце.

– Свикнала съм.

Ролф отпи отново, наблюдавайки я над ръба на чашата си. Очите му имаха смайващ морскозелен цвят, ярък като водата на няколко преки от странноприемницата. Той свали чашата и се доближи до отсрещния край на бюрото.

– Не знам как действате на север, но тук предпочитаме да знаем с кого разговаряме.

Тя килна глава.

– Както сам каза, не се нуждая от представяне. А що се отнася до привилегията да зърнеш разкошното ми лице, малцина са я получавали.

Татуираните пръсти на Ролф се стегнаха около чашата.

– Стани от креслото ми.

В другия край на стаята Сам се напрегна. Селена пак плъзна поглед по листовете върху бюрото на Ролф. Сетне изцъка с език и заклати глава.

– Наистина трябва да подредиш тази бъркотия.

Усети, че пиратът се пресяга да хване рамото ѝ, и вече беше на крака, преди пръстите му да докоснат черната вълна на пелерината ѝ. Беше с цяла глава по-висок от нея.

– Не бих рискувала, ако бях на твое място – измърка му тя. Дръзкият ѝ тон накара очите на Ролф да светнат.

– Намираш се в *моя* град, на *моя* остров. – Делеше ги само една ръка разстояние. – Нямах право да ми говориш така.

Сам се покашля, но Селена не отмести взор от лицето на Ролф. Очите на капитана обходиха мрака под качулката на пелерината ѝ – гладката черна маска, сенките, прикриващи чертите ѝ напълно.

– Селена – предупреди я Сам и наново се покашля.

– Хубаво.

Тя въздъхна шумно и заобиколи Ролф, сякаш беше просто мебел, изпречила се на пътя ѝ. После седна на стола до Сам,

който я стрелна с поглед, толкова огнен, че можеше да разтопи цялата Ледена пустош.

Селена долавяше, че Ролф следи всяко тяхно действие, ала въпреки това той просто поизпъгна реверите на тъмносинята си туника и се настани в креслото. В кабинета се спусна тишина, прекъсвана единствено от крясъците на чайките, крѳжащи над града, и виковете на пиратите по мърлявите улици.

– Е? – подкани я Ролф, опирайки ръце на бюрото.

Сам надникна към нея. Отстъпваше ѳ думата.

– Отлично знаеш защо сме дошли – подхвана Селена. – А може би брeндитo ти е замъглило разсъдъка. Да ти опресня ли паметта?

Ролф ѳ махна да продължи с оцветената си в зелено, синьо и черно рѳка, досущ като крал, изслушващ от трона си жалбите на простолудието. *Задник*.

– Трима от асасините на гилдията ни бяха открити мъртви в Белхейвън. Единственият, който се е измъкнал, ни разказа, че ги нападнали пирати. – Тя прeметна рѳка през облегалката на стола си. – *Твоите* пирати.

– И как е разбрал оцелелият, че са *моите* пирати?

Тя сви рамене.

– Сигурно татуировките са ги издали.

Всички подчинени на Ролф татуираха китките си с изображение на многоцветна рѳка.

Ролф отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, извади лист хартия и зачете съдържанието му, след което рече:

– Веднага щом усетих, че Аробин Хамел може да обвини мен, накарах пристанищния управник на Белхейвън да ми изпрати ето тези докладни. Явно инцидентът се е случил в три сутринта на кея.

– Точно така – обади се Сам.

Ролф остави документа и вдигна очи към тавана.

– Е, щом се е случило в три сутринта на кея, където, предполагам, знаете, няма улично осветление – Селена не знаеше, – то как асасинът ви е зърнал татуировките?

Селена се намръщи под маската си.

– Случило се е преди три седмици по пълнолуние.

– Аха. Но сега е началото на пролетта. Дори в Белхейвън нощите още са студени. Трябвало е хората ми да са без палта, за да...

– Достатъчно – пресече го Селена. – Допускам, че на оня хвърчащ лист се мъдрят десет различни оправдания за хората ти, и то кое от кое по-нещастно. – Тя грабна кожената си чанта от пода и извади двата запечатани документа. – Тези са за теб. – Метна ги върху бюрото му. – От господаря ни.

Усмивка подръпна устните на Ролф, но той все пак побутна документите към себе си и огледа клеймото им, насочвайки листовете към слънчевата светлина.

– Изненадан съм, че не сте се изкушили – коментира с дяволит поглед.

Селена усети вълна на самодоволство откъм Сам.

С две ловки движения в китката Ролф разряза и двата плика с нож за писма, който тя чак сега виждаше. Как не го беше забелязала? Глупава грешка.

В тихите минути, през които той четеше писмата, единствената му реакция беше от време на време да потупва с пръсти по дървената повърхност на бюрото. В задушливата горещина по гърба на Селена се стичаше пот. Трябваше да останат тук три дни – достатъчно време капитанът да събере парите, които им дължеше. А те, ако съдеше по задълбочаващата се гримаса върху лицето му, не бяха малко.

Ролф приключи с писмата с дълга въздишка и ги подреди симетрично пред себе си.

– Тежки условия ми поставя господарят ви – рече той и очите му прескочиха от Селена към Сам. – Но не и несправедливи. Май е трябвало да прочетете посланието му, преди да обсипете мен и хората ми с обвинения. Не желае отплата за мъртвите си асасини, чиято смърт, признава господарят ви, далеч не е по моя вина. Явно все пак има здрав разум.

Селена потисна импулса си да се приведе напред. Щом Аробин не искаше възмездие за загубата на асасините си, защо ги беше изпратил тук? Лицето ѝ пламна. Как се беше изложила само. Ако Сам се усмихнеше...

Ролф наново забарабани с татуираните си пръсти и прокара ръка през тъмната си коса, дълга до раменете.

– Що се отнася до търговската сделка, която предлага... Ще накарам счетоводителя ми да изчисли сумите, но ще трябва да кажете на Аробин, че не може да очаква печалби поне до втората пратка. Вероятно дори третата. И ако не му харесва, нека дойде, за да се изясним лично.

Печалби? Пратки? Селена за пръв път се благодареше, че е с маска. Явно ги бяха изпратили заради някакво бизнес начинание. Тя стрелна очи към Сам, който просто кимна на Ролф, сякаш много добре знаеше за какво говори Господарят на пиратите.

– А кога може да очаква първата пратка? – поинтересува се той.

Ролф пхна писмата от Аробин в едно от чекмеджетата на бюрото си и го заключи.

– Ще докарат робите след два дни. И ще са готови за отплаване след още ден. Дори ще ви заема моя кораб, така че можете да освободите бързливи си екипаж още тази вечер. Нека се прибират в Рифтхолд, ако желаят.

Селена се взираше втрещено в капитана. Аробин ги беше изпратил за... за роби? Как бе съумял да падне толкова отвратително ниско? И да ѝ каже, че я праща в Залива на Черепа за едно нещо, когато всъщност е било за това... Ноздрите ѝ се разшириха от ярост. Сам през цялото време бе знаел за сделката, но някак бе пропуснал да ѝ спомене каква е истинската причина, стояща зад посещението им – макар и да бяха прекарвали цели десет дни по море. Озовяха ли се насаме, щеше да го накара да си плати. Засега обаче... Не биваше да разкрива пред Ролф неведението си.

– Само гледай да не се издъниш! – обърна се предупредително Селена към Господаря на пиратите. – Аробин няма да е доволен, ако нещо се обърка.

Ролф се засмя.

– Имате думата ми, че всичко ще мине по план. Все пак не съм Господар на пиратите току-така.

Тя се приведе напред, придавайки на гласа си деловия тон на бизнес партньор, угрижен за инвестицията си.

– И от колко време се занимаваш с търговия на роби?

Едва ли беше от дълго. Адарлан имаше взимане-даване с продажба на роби само от две години – повечето военнопленници от земите, дръзнали да се опълчат на завоевателите си. Много от тях идваха от Ейлве, но имаше и такива от Мелисанде и Финтиерленд, както и от изолираното планинско племе в Белият зъб. Повечето от робите отиваха в Калакула или Ендовиер, най-големите и известни работнически лагери на континента, където добиваха сол или ценни метали. Но все по-голям брой пленници попадаха в домовете на адарлански благородници. А Аробин беше решил да участва в някаква мръсна сделка – да се намърда на черния пазар... Подобни действия със сигурност щяха да опетнят името на гилдията.

– Повярвай ми – скръсти ръце Ролф, – имам достатъчно опит. По-скоро трябва да се безпокоиш за господаря си. Инвестицията в търговията с роби носи гарантирана печалба, но може би ще трябва да вложи повечко ресурси, за да опази бизнеса ни от грешните уши.

Коремът ѝ се сви, но тя заяви с престорено равнодушие:

– Аробин е мъдър предприемач. Ще извлече максимална полза от сделката ви.

– Дано си права. Не ми харесва да рискувам напразно името и репутацията си. – Ролф стана, а Селена и Сам последваха примера му. – Утре ще ви дам подписаните документи. Засега... – Той посочи към вратата. – Мога да ви предложая две стаи.

– И една стига – прекъсна го тя.

Ролф вдигна вежди многозначително.

Лицето на Селена пламна под маската, а Сам се засмя през стегнато гърло.

– Една стая с две легла.

Ролф се изкикоти и отиде да им отвори вратата.

– Както желаете. Ще заръчам да ви приготвят ваната. – Селена и Сам излязоха след него в тесния тъмен коридор. – Може да използвате една. – Намигна им той.

Селена едва се сдържа да не забие юмрук в чатала му.

⇨ 3 ⇩

Първите пет минути претърсваха тясната стаичка за шпионски дупки и евентуални опасности – надигнаха всички картини по дървената ламперия на стените, провериха за кухини под дъските на пода, запечатаха пролуката между вратата и прага и покриха прозореца с износената черна пелерина на Сам.

Когато се увери, че никой не може да чуе или види, Селена свали качулката си, развърза маската от лицето си и се извъртя към него.

Сам, седнал върху малкото си легло, което приличаше по-скоро на койка, разпери ръце.

– Преди да ми прегризеш гръкляна – подхвана той с тих глас за всеки случай, – нека те уведомя, че идвайки на срещата, бях не по-осветлен от теб.

Тя впери кръвнишки поглед в него, любувайки се на свежия въздух по лепкавото си потно лице.

– Да бе, да.

– Не само ти можеш да импровизираш. – Сам изу ботушите си и се придърпа по-навътре в леглото. – Капитанът е също толкова самовлюбен като теб и в никакъв случай не бива да решава, че е имал някакво преимущество на срещата.

Селена впи нокти в дланите си.

– Защо Аробин ни изпраща тук, без да ни каже истинската причина? Да порицаем Ролф... за престъпление, с което няма нищо общо! Може пък капитанът да ни е излъгал за

съдържанието на писмото. – Тя изопна гръб. – Това вече е напълно...

– Не ни е излъгал, Селена – прекъсна я Сам. – Защо му е да го прави? Има си по-важни занимания.

Тя изстреля цяла тирада обидни думи и закричи из стаята; черните ѝ ботуши тракаха по неравните дъски на пода. Господар на пиратите? Как пък не! Това ли беше най-хубавата стая, която можеше да им предложи? Та тя беше Асасинът на Адарлан, дясната ръка на Аробин Хамел – не някаква си долнопробна уличница!

– При всички случаи Аробин си има основание.

Сам се просна на леглото и затвори очи.

– Роби – изплю Селена, прокарвайки ръка през сплетената си коса. Пръстите ѝ се спряха в плитката. – Защо му е на Аробин да се забърква в търговията с роби? Ние не сме такива хора, нямаме нужда от повече пари!

Освен ако Аробин не лъжеше; освен ако не задоволяваше екстравагантните си вкусове с несъществуващи средства. Тя самата открай време живееше с мисълта, че богатството му е бездънно. Беше похарчил цяло състояние по отглеждането ѝ – само по гардероба ѝ дори. Кожии, коприна, бижута, ежеседмичните разходи за поддържане на красотата ѝ... Разбира се, беше ѝ дал да разбере, че ще му се изплати до последната монета, и тя му предоставяше дял от спечеленото, но...

Може би Аробин просто искаше да надгради съществуващото си богатство. Ако Бен беше жив, нямаше да се примири с плана му. Щеше да е не по-малко погнусен от нея самата. Да убиваш корумпирани правителствени служители по поръчка, това беше едно, но да изтезаваш военнопленници, докато не спрат да се съпротивляват, а после да ги осъдиш на доживотна робия...

Сам отвори едно око.

– Сега ли мислиш да си вземеш вана, или аз да вляза пръв?

Тя му метна пелерината си. Сам я хвана с една ръка и я хвърли на земята.

– Аз влизам първа – обяви Селена.

– Естествено.

Тя му стрелна мръсен поглед, пристъпи в банята с гневна крачка и затръшна вратата след себе си.

От всички вечери, които някога бе посещавала, тази беше най-лошата. Не заради компанията – макар и неохотно, трябваше да си признае, че компанията ѝ се струваше доста интригуваща, и не заради храната, чийто вид и аромат нямаше как да не одобри, а просто защото не можеше да яде нищо с проклетата си маска.

Сам, разбира се, като че ли си сипваше допълнително от всичко, само и само за да я дразни. Селена седеше от лявата страна на Ролф и почти се надяваше храната да е подправена с отрова. Но Сам си сложи от всевъзможните меса и яхнии чак след като Ролф ги опита, така че вероятността желанието ѝ да се сбъдне беше доста малка.

– Госпожице Сардотиен – заговори Ролф, вдигнал високо вежди, – навярно си умряла от глад. Или храната ми не е достойна за изтънченото ти небце?

Под пелерината и туниката си Селена умираше не само от глад, но и от жегата и умора. И жажда. А в комбинация с лошото ѝ настроение такава смес обикновено се оказваше смъртоносна. Но сега, естествено, никой не виждаше какво се случва под маската ѝ.

– Не се притеснявай за мен – отвърна тя, полюшвайки водата в чашата си.

А тя се плискаше толкова съблазнително по стъклените стени, че Селена просто спря.

– Може би, ако свалиш маската, ще ти е по-лесно да се храниш – отбеляза Ролф, отхапвайки парче печен глиган. – Стига под нея да не се крие нещо, от което ще загубим апетит.

Петимата други пирати, капитани от флота на Ролф, се захилиха и тя изопна гръб.

– Продължавай в този дух – тя стисна столчето на чашата си – и може да ти дам причина ти самият да носиш маска до края на живота си.

Сам я скрита под масата и тя му отвърна с ловък ритник в пищяла – толкова силен, че водата приседна в гърлото му.

Някои от капитаните спряха да се смеят, но Ролф се изкикоти. Тя отпусна облечената си в ръкавица ръка върху масата, чиято повърхност беше осеяна с изгорени места и дълбоки резки; очевидно бе станала свидетел на доста кръчмарски сбивания. Явно Ролф изобщо не се увличаше по лукса. Пък и сигурно не беше толкова богат, щом прибъгваше до търговия с роби. Аробин обаче... Аробин не отстъпваше по заможност на краля на Адарлан. Тогава *той* защо падаше толкова ниско?

Ролф впи морскозелените си очи в Сам, който отново се мръщеше.

– Ти виждал ли си я без маска?

За нейна изненада, Сам направи гримаса.

– Веднъж. – Той я изгледа с доста убедителна предпазливост. – И ми беше достатъчно.

Ролф проучи лицето му за миг, сетне пхна следваща хапка месо в устата си.

– Е, щом няма да ми покажеш лицето си, защо не ни споделиш как точно си станала протеже на Аробин Хамел?

– Обучавах се – отвърна лаконично тя. – Години наред. Не всички имаме късмета да се разхождаме с магически карти по ръцете си. На някои ни се налага да се изкачваме до върха стъпка по стъпка.

Ролф се скова и другите пирати спряха да се хранят. Той стрелна поглед към Селена и не го откъсна толкова време, че малко ѝ остана да се загърчи под тежестта му, после остави вилицата си.

Сам се поприведе към нея, но този път просто за да вижда по-добре, защото Ролф постави и двете си ръце върху масата с дланите нагоре, така че Селена да ги огледа.

Заедно една до друга ръцете му образуваха карта на континента – и нищо друго.

– Тази карта не е помръдвала от осем години. – От гърленото ръмжене в гласа му я полазиха тръпки. Осем години. Точно периодът, откакто елфите бяха прокудени и бе наченато поголовното им изстребване; откакто Адарлан бе завладял и поробил останалата част от континента и магията бе изчезнала. – Не си мисли – продължи Ролф, отдръпвайки ръце от масата, – че и аз не съм се борил със зъби и нокти.

Щом сега беше на крачка от трийсетте, вероятно имаше повече убийства зад гърба си от нея самата. А ако съдеше по множеството белези по лицето и ръцете му, лесно можеше да си представи колко се е борил със зъби и нокти.

– Чудесно, значи сме сродни души – коментира тя.

Ако Ролф беше свикнал да си цапа ръцете, търговията с роби едва ли беше голяма крачка за него. Та той беше мърляв пират. А те двамата – асасини на Аробин Хамел. Образовани, богати, изтънчени. Робовладелството беше под нивото им.

Ролф я удостои с кривата си усмивка.

– Държиш се така, защото ти идва отвътре или защото се боиш да общуваш с хората?

– Аз съм най-великият асасин на света – вирна брадичка Селена. – Не се боя от нищо.

– Сериозно? – подкачи я Ролф. – Защото аз съм най-великият пират на света, а се боя от доста неща. Именно заради това още съм жив.

Тя не благоволи да му отвърне. *Долен търговец на роби!* Той поклати глава с усмивка, подобна на онази, която тя самата използваше, когато искаше да вбеси Сам.

– Учудвам се, че Аробин не те е научил да владееш дързостта си – отбеляза Ролф. – Спътникът ти като че знае кога да си държи езика зад зъбите.

Сам се покашля шумно и се приведе напред.

– А ти как стана Господар на пиратите?

Ролф прокара пръст по някаква дълбока резка на дървената маса.

– Убивах всеки пират, който бе по-добър от мен. – Тримата други капитани, всичките по-възрастни, по-опитни и далеч по-невзрачни от него, изсумтяха, но не се втурнаха да оспорват твърдението му. – Всеки, достатъчно самонадеян, за да реши, че не може да загуби от младок с екипаж от кол и въже и един-единствен кораб на свое име. Но всичките се провалиха един по един. А сдобиеш ли се с такава слава, хората започват да се тълпят край теб. – Погледът му запрескача между Селена и Сам. – Искаш ли един съвет? – Обърна се към нея.

– Не.

– На твое място бих си пазил гърба край Сам. Ти може и да си най-добрата, Сардотиен, но винаги има някого, който само чака да се подхлъзнеш.

Сам, предателското копеле, се подсмихна съвсем непокрито. Останалите капитани се ухилиха.

Селена впери суров поглед в Ролф. Стомахът ѝ се свиваше от глад. Но щеше да яде по-късно, задигайки нещо от кухнята.

– А ти искаш ли един съвет от мен?

Той махна с ръка, подканвайки я да продължи.

– Не се меси в чужди работи.

Ролф ѝ се усмихна лениво.

– На мен Ролф ми допада – заразсъждава на глас Сам в пълния мрак на стаята им.

Селена, която първа щеше да стои на пост, се взря пронизително в леглото му, разположено до далечната стена.

– Естествено – измърмори, любувайки се отново на свежия въздух по лицето си. Както седеше върху леглото си,

тя облегна гръб на стената и зачопли с пръсти нишките на одеялото. – Все пак те посъветва да ме ликвидираш.

Сам се засмя.

– Наистина мъдър съвет.

Тя навиги ръкавите на туниката си. Дори нощем това проклето място беше като пещ.

– Тогава може би не е особено мъдро да заспиваш.

Сам се обърна в скърцащото си легло.

– Хайде де! Толкова ли не носиш на майтап?

– По отношение на живота ми ли? Не.

Той изсумтя.

– Повярвай ми, ако се прибера без теб, Аробин ще ме одере жив. Буквално. Ако ще те убивам, Селена, ще гледам да е в момент, когато ще ми се размине.

Тя свъси вежди.

– Оценявам го – отвърна и повя с ръка на потното си лице.

Готова беше да продаде душата си на глутница демони за малко прохладен полъх, но трябваше да държат прозореча покрит, освен ако не искаше нечий натрапнически поглед да зърне лицето ѝ зад маската. Макар че, като се замислеше, доста ѝ се щеше да види изражението на Ролф, откриеше ли истината. Повечето хора вече знаеха, че е млада жена, но ако капитанът научеше, че си има работа с шестнайсетгодишна, гордостта му щеше да понесе неизличим удар.

Щяха да прекарат само три нощи в залива, ето защо и двамата можеха да понесат малко недоспиване, за да запазят самоличността ѝ... и живота си.

– Селена? – обади се Сам в мрака. – Трябва ли да се страхувам да заспя?

Тя примигна и се засмя беззвучно. Поне приемаше заплахите ѝ на-сериозно. Щеше ѝ се и за Ролф да можеше да каже същото.

– Не – увери го тя. – Не и тази вечер.

– Някоя друга, значи – измърмори той.

И до няколко минути вече спеше.

Селена облегна глава на дървената стена, заслушана в дишането му, докато дългите нощни часове се заизнизваха един след друг.

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ
ОТ САРА ДЖ. МААС

СТЪКЛЕНИЯТ ТРОН
СРЕДНОЩНА КОРОНА
ОГНЕНАТА НАСЛЕДНИЦА
КРАЛИЦА НА СЕНКИТЕ
ИМПЕРИЯ НА БУРИ

*

ДВОР ОТ РОЗИ И БОДЛИ
ДВОР ОТ МЪГЛА И ЯРОСТ